Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250

РІК LXXXVI. Ч. 193. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК. СУБОТА, 25-го СЕРПНЯ 1979 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, AUGUST 25, 1979 No. 193. VOL. LXXXVI.

З'ЇЗД БАПТИСТСЬКОЇ МОЛОДІ ПРОДОВЖУЄТЬСЯ

Ашфорд, Конн. (пастор А. Гарбузюк, тел.). — Від понеділка, 20-го серпня, тут у Євангельсько-баптистському центрі відбувається III-ій конгрес української баптистської молоді під гаслом „Молодь для Христа".

Завданням конгресу є сконсолідувати сили української баптистської молоді у вільному світі для боротьби проти безбожжя, стимулювати духа молоді у змаганнях за високі ідеали віри Христової та допомогти молоді зберігати рідну культуру духа.

У конгресі мала брати участь вся родина пастора Георгія Вінса. Сам пастор Вінс мав виголосити кілька проповідей. Його старша дочка Наталія мала мати лекцію про діяльність баптистської молоді в Києві та в цілій Україні. Племінниця пастора Вінса Людмила Глухоман мала говорити про друкування і розповсюджування релігійної літератури в Україні, в чому вона брала активну участь. Петро Вінс мав говорити про діяльність Української Гельсінкської групи, членом якої він був до виїзду з України, а дружина пастора Вінса, Надія, мала бути головним промовцем у суботу, 25-го серпня, на спеціяльній програмі Об'єднання жіночих гуртків при українських баптистських церквах.

Однак, з уваги на передчасний переїзд зі стейту Вермонт до стейту Індіяна вже у вівторок, 21-го серпня, вся родина Вінсів виїхала з Міддлбирі і в останній хвилині повідомила провід конгресу про передчасне переселення до Індіяни.

Під вмілим проводом голови конгресу пастора Михайла Якубовича, сесії проходять успішно і вже у вівторок активно діяли семінарі на слідуючі теми: „Важливість родини" — викладачі проф. Л. Левицький, пастор Станислав Настека і Олекса Гарбузюк; „Фізичне і духовне здоровя родини" -

(Продовження на ст. 3)

ВІДБУЛОСЬ ЗАСІДАННЯ РАДИ БЕЗПЕКИ ОН

Амбасадор ЗСА до ОН Андрю Янг розмовляє з амбасадором Ізраїля Єгудою Блюмом.

В четвер, 23 серпня відбулося засідання Ради Безпеки Об'єднаних Націй, з участю її 15 членів. Головував американський амбасадор Андрю Янг, який, хоч у стані димісії, залишиться на тому пості до часу призначення його наступника і затвердження його Сенатом. ЗСА були на черзі щодо головування на Раді Безпеки. Тільки посередньо, через Секретаріят ОН, Сенегаль зголосив резолюцію, яка вимагає признання палестинцям „права самовизначення, національної незалежности і суверенности". Представник Єгипту рішуче підтримав цю резолюцію. Промовляв теж представник Палестинської Визвольної Організації Зеді Терзі, що з ним потайки стрінувся був Андрю Янг 26 липня ц. р. — що стало причиною його димісії. Проте не було голосування над ніякою резолюцією. Янг заявив, що він, як репрезентант ЗСА, зголосить „вето" у випадку, якщо Рада Безпеки прийняла б запропоновану резолюцію, що признає право самовизначення за палестинцями. Представник Ізраїлю Єгуда Блюм рішуче висловився „проти".

Новий прем'єр Британії, Маргарета Тачер хоче завести мир в Родезії

Лондон. — 10 вересня ц. р. почнеться в Лондоні конференція, яка має за ціль остаточно завести мир в африканській країні Родезії, тепер за її новою назвою — Зімбабве. Новий британський прем'єр Маргарета Тачер заявилася на останній конференції всіх країн Британського Коммонвелту в Люсака, Замбії, проти теперішньої конституції в Родезії, за якою створено коаліційний чорно-білий уряд з більшістю чорних міністрів, проте залишено за білими контролю над військом і поліцією та найбільші в краю земельні посілості і промислові заклади. Маргарета Тачер запропонувала перевести ревізію тієї конституції з поменням прав тамошньої білої меншини: білих є там тільки 220.000 супроти кругло 6 мільйонів чорних автохтонів. На ту конференцію у Лондоні прибудуть всі заінтересовані сторони: чорний прем'єр, єпископ Музорева, лідер білої меншини, колишній прем'єр Іан Смит та два лідери непримерливого Патріотичного Фронту, який вів партизанську війну проти білого режиму Іана Смита і тепер веде її проти коаліційного чорно-білого уряду.

ПОЛІТВ'ЯЗНІ СССР ПРОГОЛОШУЮТЬ „ДРУГУ ДЕКАДУ СОЛІДАРНОСТИ В БОРОТЬБІ ПРОТИ РАДЯНСЬКО-РОСІЙСЬКОГО КОЛОНІЯЛІЗМУ"

Ню Йорк (Пресова Служба ЗП УГВР). — У самвидаві поширюється заява-звернення групи політв'язнів Чистопольської спеціяльної тюрми та Мордовського концтабору в Сосновці, про їхню участь у другій Декаді солідарности народів СССР проти совєтсько-російського колоніялізму та імперіялізму. Дуже вимовне те, що цю заяву підписали політичні в'язні різних народів СССР, включно з росіянами.

Передаємо повний текст заяви в перекладі з російської мови. У тексті є декілька нерозбірливих місць, що відмічуємо в перекладі.

„Секретаріятові „Групи 72"
Московській і Українській групам сприяння виконанню Гельсінкських угод з проханням подати до відома:
Генеральному Секретарові ООН К. Вальдгайму,
Учасникам VI конференції голів держав і урядів, які не підписали угоди,
XXXV сесії Генеральної асамблеї ООН,
Представникам держав-учасниць Европейської наради в Мадріді, які підписали Заключний акт,
Усій суспільності вільного світу —
наше Звернення з нагоди другої Декади солідарности народів у боротьбі проти російсько-радянського колоніялізму й імперіялізму.

ЗАЯВА

Ми, політв'язні різних національностей, щільно ізольовані один від одного і від зовнішнього світу в радянській Чистопольській спецтюрмі, бажаючи внести свою лепту в справу ... (нерозбірливе) звільнення ... (нерозбірливе), які мучаться в ярмі лютого деспотизму Кремля, возьмемо участь — від 23 липня до 1 серпня — у другій Декаді солідарности народів у боротьбі проти російсько-радянського колоніялізму й імперіялізму. В рамках Декади, продовжуючи традицію, встановлену різноплемінними політв'язнями уральських таборів, ми:

— У день вимоги повороту на Батьківщину (23 липня), виступимо проти практикованої понині ... (нерозбірливе), що її стосують з метою придушення національно-визвольної боротьби, а донедавна і фізичного знищення (... (нерозбірливе) геноциду) неросійських народів, практики масової та індивідуальної депортації у віддалені райони Росії, Уралу, Сибіру (в тому числі на території інших національно-поневолених народів), у суворі кліматичні умови, вимагатимемо припинення цієї злочинної ... (нерозбірливе) практики, яка є теж наругою над інститутом громадянства „союзних республік" — „суверенних держав", ми вимагатимемо, щоб нас повернули на Батьківщину.

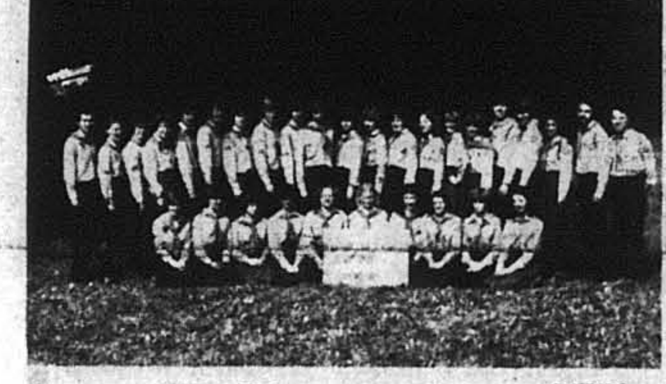
— У день протесту проти національної дискримінації в ... (нерозбірливе) позбавлення свободи — День мовчанки (26 липня) — висловимо рішучий протест проти позбавлення нас можливости спілкуватись з адміністрацією, приватного і ділового листування; на побаченнях розмовляти іншою мовою ніж російською; читати книжки, слухати радіо, оглядати фільми у рідній мові; відзначати національні свята і дати, зберігати свої національні звичаї та обряди; гуртуватися в національні громади.

— У день солідарности з татаро-бакширськими і мордовськими народами (30 липня) — складемо заяву про нашу солідарність з ними, та висловимо протест проти насильницького перетворювання їхніх територій у місця депортації і заслання політв'язнів — членів інших народів, включно з активними учасниками національного опору.

— У день права народів вирішувати власну долю (3 серпня), традиційно відзначуємо роковини підписання Гельсінкських угод протестом проти брутального порушення радянської владою VIII точки Декляраціі принципів Заключного акту і вимагатимемо нагайного здійснення цього найважнішого міжнародного правового принципу відносно всіх в'язнів російсько-радянського колоніялізму й імперіялізму на території нинішнього СРСР і за його межами. Висловимо їм нашу солідарність під кличем „За свободу кожного з на-

(Продовження на ст. 3)

ВІДБУВСЯ XIII-ий ТАБІР ВИХОВНИКІВ ЮНОГО ОДУМ-у

Учасники XIII-го Табору виховників юного ОДУМ-у. Перший зліва комендант Табору Віктор Педенко, СВП.

Аккорд, Н.Й. (А. Шевченко). — Тут на оселі ОДУМ „Київ" відбувся 13 з черги Табір Виховників Юного ОДУМ-у. Табір тривав від 30 червня до 14 липня 1979 р. Такого роду двотижневий табір відбувається кожного літа і його метою є приготовити учасників членів ОДУМ-у на Виховників-Кандидатів та Виховників Юного ОДУМ-у. Цьогорічний Табір був присвячений століттю з дня народження Головного Отамана Симона В. Петлюри. Програму такого Табору підготовляє й переводить у життя Постійна Команда Табору Виховників ЮОДУМ-у яка існує при Центральному Комітетові ОДУМ-у, Комендантом якої є діючий Голова ЦК ОДУМ-у.

На 13-ий Табір Виховників прибули одумівці з різних філій ОДУМ-у США й Канади. Програму Табору успішно провела команда в такім складі: комендант — В. Педенко, СВП, перший заступних — А. Шевченко, СВП, другий заступних — О. Багнівська, СВП, старша бунчужна — С. Якута, СВУ, старший бунчужний — В. Швець, СВП, писар — Н. Павленко, ВЮО, обозний — О. Шевченко, СВП та три асистенти: Н. Коновал, СВУ, П. Гурський, ВЮО, Т. Коновал, ВЮО.

Протягом двох тижнів учасники Табору прослухали тридцять одну лекцію на різні теми: організаційна структура ОДУМ-у, практичні знання (СКВУ, УККА, КУК, молодечі організації: СУМ, Пласт та

(Закінчення зі стор. 4)

Президент Картер заперечує існування будь-яких розбіжностей в державній верхівці

Вашінгтон. — Однаково президент Картер, як призначений ним спеціяльний амбасадор для справ Близького Сходу Роберт Стравс намагалися вчора створити враження, що в американській державній верхівці не існують ніякі розбіжності щодо політики на Близькому Сході, зокрема, щодо тактики на Раді Безпеки Об'єднаних Націй, де арабський Кувейт зголосив резолюцію, яка несприйнятлива і для Ізраїля і для Америки. Президент Картер заявив, що він уважає, що преса занадто роздула і перебільшила вістку про розбіжності між Робертом Стравсом з одного боку та державним секретарем Сайрусом Венсом і дорадником Президента у справах крайової безпеки Збігнєвом Бжезіньским з другого. Президент Картер прихилився до одностайної рекомендації всіх трьох вищеназваних державних мужів, щоби ЗСА не зголошували на Раді Безпеки ОН ніякої власної резолюції щодо палестинців. Преса підкреслює, що сам той факт, що таке рішення Президента проголосив Роберт Стравс, а не державний секретар Сайрус Венс, вказує на те, що Стравсові передали більші права і що між ним і державним секретарем Венсом нема будь-яких суперечок. Зрештою, Стравс підкреслив, що між ним і Венсом існують довголітні приязні взаємини — зате він промовчав Збігнєва Бжезіньского. Стравс, інформував кореспондент „НЙ Таймсу" Б. Ґверцман, який їздив із Стравсом в його минулотижневій місії на Близький Схід, підозрівав, що писані інструкції, що їх він, Стравс, отримав з Вашінгтону та які звужували його свободу рухів, були написані Бжезіньским. Стравс буцім-то заявив, що він не буде „післанцем" нікого, і мусить мати право вирішувати тактику, потрібну в переговорах з Ізраїлем і арабами, яка в даному моменті доцільна. На всякий випадок, цей останній інцидент вказує, що всі керівні чинники в ЗСА намагаються затерти враження, наче би на тій державній верхівці не було гармонійної співпраці між людьми, які вирішують закордонну політику і тактику.

Совєтські літаки вбили біля 50,000 афганістанців

Ісламабад. — Баракуляг Хан, пакістанський політичний провідник тут заявив, що совєтські летуни вбили 50.000 мусулман під час 16-місячної партизанської війни в Авганістані, згідно з повідомленням „Юнайтед Прес Інтернешенал".

Совєтські летуни, вживаючи совєтських бомбовиків, атакували й атакують селища мусулманських племен, де правдоподібно перебувають повстанці, які боряться проти уряду Мохаммеда Таракі, який прийшов до влади при допомозі Москви, яка і тепер піддержує прокомуністичний режим.

Під час пресової конференції в Лягоре, 175 миль на південний схід від Ісламабаду, Хан сказав, що від квітня 1978 року, коли Таракі прийшов до влади, вбито 50.000 мусулман. Він теж обвинуватив президента Таракі, що кермуючи країною, в Афганістані він запровадив „владу терору", вбиваючи симпатиків повстанців, включно з жінками й дітьми.

Минулої неділі совєтські літаки збомбардували селища в провінції Баміян, на захід від Кабулю, вбиваючи сотні жінок і дітей.

Згідно з повідомленням повстанських кіл, майже половина Афганістану є в руках повстанців, які переконані, що уряд Таракі, піддержуваний Москвою, — це велика загроза для їхньої ісламської релігії та ісламських національних традицій. Повстанці також інформують про свої більші мілітарні побіди над урядовими військами в провінції Кудуз, Баміян та Пактія. Вони також твердять, що 5.000 совєтських „дорадників" є стрижнем піддержки уряду Таракі в Кабулі.

Іранський диктатор Хомейні намагається перекупити курдів грішми

Тегран. — Неофіційний але фактичний диктатор Ірану Аятолла Хомейні, який проголосив себе головним командантом збройних сил, запропонував повстанським курдам, що він дасть їм вартість одноденної продукції нафти, якщо вони припинять збройну боротьбу проти режиму і включаться в „Ісламську республіку" без уваги на етнічні чи інші різниці у населенні краю. Одноденна продукція нафти в Ірані рівняється приблизно 75 мільйонам долярів. Газети не подають виразно, на чию адресу була скерована та пропозиція і яка була відповідь. Зате на Захід прийшли вістки, що криваві бої між так званою революційною гвардією Ірану і курдами продовжуються. Хомейні проголосив курдійську Демократичну партію, яка очолює самостійницький чи пак автономічний рух курдів поза законом і розписав стежні листи за провідниками тієї партії. З заяви Хомейні, що будуть карати, як зрадників, тих іранських вояків, які відмовляються від збройного поборювання повстання курдів виходить, що дисципліна в іранській армії не дуже сувора і що в Ірані панують розбіжності поглядів щодо того, як поводитися супроти курдів і їх вимоги щодо автономії. В урядовій пресі в Тегерані — а поза нею не існують вже інші газети, бо 28 газет різного напрямку закрито — появилася світлина, як 9 курдів стоять під стіною безпосередньо перед їх розстрілом а 28 дальших курдів поставлено під військовий суд з вимогою кари смерти для них. З свого боку курди звільнили 311 іранських „гвардистів", що їх схопили в полон, але заявили, що у випадку дальших розстрілів полонених курдів - вони будуть стосувати супроти схоплених іранських вояків і гвардистів ту саму методу.

Влада вагається розпочати публічний суд проти чехо-словацьких дисидентів

Прага. — Чужинецькі кореспонденти інформують з Праги, що заплянований на серпень цього року публічний судовий процес проти десяти визначних дисидентів, які належали до „Комітету оборони несправедливо покараних", мабуть не відбудеться. Вони висловлюють думки, що суд не відбудеться в серпні ще й тому, щоб не „роз'ятрювати старі рани" і зайвий раз не нагадувати про події в серпні 1968 року, коли то під прикриттям т. зв. „братського війська" Варшавського договору, совєтські танкові частини брутально розгромили „Празьку весну", окупувавши Чехо-Словаччину.

Західні кореспонденти, покликаючись на вірогідні джерела, також зазначають що в середині чехо-словацької партії існують розбіжності щодо доцільности влаштування судового процесу над заарештованими дисидентами. Неосталіністи домагаються на негайне проведення суду, щоб таким чином „розгромити" дисиденський рух у Чехо-Словаччині, який сильно проявив себе після опублікування Хартії 77. Натомість більш помірковані члени компартії та „прагматисти" не є схильні розпочинати судовий процес, бо він мовляв, може ще більше відхилити від влади чехословацьку інтелігенцію, яку вони намагаються привернути на свою сторону.

Крім того, цей заплянований судовий процес викликав негативний розголос за кордоном. Чимало суспільно-культурних діячів на Заході засудило вищезгаданий судовий процес. Президент Джіммі Картер, промовляючи з нагоди четвертої річниці підписання кінцевого акту Гельсінкської наради, звернув увагу, що чехо-словацьких дисидентів якраз хочуть судити за їх „вірність основним людським свободам". Понад сто визначних суспільних діячів Австрії, серед яких було 25 членів парляменту, звернулися до президента Чехо-Словаччини Ґусака про звільнення заарештованих дисидентів. З подібними зверненнями зверталися також інші суспільно-культурні діячі Заходу.

В Іст Четгем закінчився Вишкіл Юнацьких Виховників

Іст Четгем, Ню Йорк — Двадцять чотири учасники відбули цьогорічний Вишкіл Юнацьких Виховників, який відбувався тут на пластовій оселі „Вовча Тропа" в днях від 11-19-го серпня. Учасники прибули на вишкіл із станиць східнього побережжя та Середнього Заходу ЗСА.

Успішне закінчення цього вишколу є передумовою до провадження пластової виховної праці з молоддю у юнацькому віці (11-18).

Учасники вишколу вислухали гутірки та обговорювали такі теми, як: ціль і ідеологія Пласту, національне й релігійне виховання, пластово-виховна система та виховні засоби, різниці і схожості у виховних підходах до новацтва і юнацтва, психічний розвій юнака та юначки, організаційна побудова Пласту, та плянування зайнять для юнацтва.

Вишкіл провадили: Іванна Ганкевич, комендантка; Рома Гадзевич (діловод юнацького вишколу в Крайовій Пластовій Старшині), заступниця комендантки; Алю Куріца, бунчужний; Аня Пілецька, писар; Ляля і Андрій Войтовичі, Ераст Гафткович, Марта Коломиєць і Степан Шишка, булавні.

Прелегентами були: Люба Крупа, головна булавна пластунок в Головній Плас-

(Закінчення на стор. 3)

У НЮАРКУ ПОМЕР БЛ.П. ТОМА КОРДУБА

Нюарк, Н.Дж. — Тут, у п'ятницю, 24-го серпня ц.р., несподівано помер бл.п. Тома Кордуба, народжений у Тернополі, Україна, в 1910 році. Покійний залишив прибитих горем дружину Катрусю, сина Юрія, сестру Мілю Білоус та братів Фелікса і Романа. Панахида відбудеться у неділю, 26-го серпня в похоронному заведенні Литвина у Нюарку, а похорон в понеділок, 27-го серпня з церкви св. Івана Хрестителя. Опісля тлінні останки Покійного перевезуть на український православний цвинтар св. Андрія в Бавнд Бруку.

Представник ДЦ УНРеспубліки в екзилі взяв участь в похоронах Дж. Діфенбейкера

Оттава (ОУПС). — Тут в днях 17-го-19-го серпня відбулися похоронні церемонії в зв'язку зі смертю Джона Діфенбейкера, колишнього прем'єр-міністра Канади, який помер за працею на удар серця вранці 16-го серпня ц. р. в своєму домі на Рокліф в Оттаві на 84-му році життя. Церемонії почалися вранці 17-го серпня вшануванням Спочилого, тіло якого лежало в відкритій труні в Почесному Притворі Федерального Парляменту в Оттаві.

Почесть Покійному віддали: генеральний губернатор Канади Едвард Шраєр, теперішній прем'єр-міністр Джозеф Кларк, лідери опозиції П.Е. Трюдо, члени уряду, сенату й палати депутатів. Вшановували теж сл. п. колишнього — прем'єр-міністра Канади члени дипломатичного колективу різних держав, чи країн, що перебувають в столиці Канади. Від Державного Центру Української Народної Республіки в екзилі взяв особисту участь у цій церемонії д-р Яр. Рудницький, член Уряду УНР. В імені Державного Центру він вписав у жалобну книгу українською мовою такі прощальні слова: „Вічна пам'ять Захисникові людських прав і Приятелеві України".

Не маючи змоги взяти участи в останній фазі похоронних церемоній у Саскатуні в дні 22-го серпня, він, як голова Делеґатури УВУ на Канаду й президент УМ МАН у вільному світі, переслав кондоленційні письма на адресу президента Саскачеванського університету, та канцлером якого був сл.п. Дж. Діфенбейкер, і в університетських приміщеннях якого минулого року відбулася промоція Спочилого на почесного доктора УВУ.

Американські конґресмени закінчили триденні відвідини в Совєтському Союзі

Москва. — Група 14-тьох американських конґресменів закінчила триденні відвідини в Совєтському Союзі, під час яких зустрінулася з представниками уряду та кількома дисидентами. Делегація також передала петицію Леонідові Брежнєву з проханням, щоб він та його уряд виявили співчуття до тих політичних в'язнів, яких засуджено за політичні справи чи намагання еміґрувати з СССР.

Під час пресової конференції, конгресмен Кляренс Д. Лонг, демократ з Мериленду заявив, що американська конгресова делеґація ствердила велику важливість, яку ми прив'язуємо до проблем свободи для різних релігійних груп — протестантів, суботників, католиків і жидів — в практикуванні їхньої релігії та їхньої еміґрації, якщо вони цього бажають. Я думаю, що ми зуміли їх переконати, що ця проблема є великою перешкодою до справжнього детанту між двома нашими країнами".

Назагал, члени делеґації відчували, що совєтська великодушна гостинність, з якою їх принято вСССР була спрямована на це, щоби вплинути на дебати в Американському Конґресі в справі ратифікації САЛТ II. Конгресмен Лестер Вулф провідник делеґації, демократ з Ню Йорку, заявив на пресовій конференції, що совєтські урядові чинники

(Закінчення на стор. 3)

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли, незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Право самовизначення — для всіх народів

Британська Енциклопедія дає таку дефініцію права самовизначення: „це термін, що його від світової війни загально вживають на означення права кожного народу вибрати собі свобідно таку форму правління і політичних та культурних установ, які, за його думкою, найбільш відповідають його потребам". Британська Енциклопедія думає, очевидно, про Першу світову війну і вона правильно згадує президента Вудро Вілсона і його 14 точок. Оті 14 точок Вілсона ніби й започаткували включення права самовизначення в історію міжнародного права, яка до того часу займалася в першу чергу приватними міжнародними аполітичними справами. Алеж Вудро Вілсон із своїми 14 точками признав право самовизначення тільки двом народам Австро-угорської імперії: полякам і чехам, а всю Східню Европу залишив надалі на поталу російському імперіялізмові.

Це було за Першої світової війни, а Друга світова війна пішла вже куди-куди дальше, і то не в теорії, а в практиці: цією практикою була деколонізація Азії, Африки й Океанії. Ще вчорашні колоніяльні народи, про які знали тільки нечисленні фахівці, через ніч самовизначились в наслідок розвалу імперій, що в них панували і їх експлуатували для своїх інтересів. Цей процес ще не закінчився: існує ще одна велика колоніяльна імперія, яка простягається, з ласки західніх держав, від Велтави і Дунаю, почерез Балтику — до Білого моря на півночі, Чорного моря на півдні і Тихого океану на Сході. І процес деколонізації мусить охопити й російську колоніяльну імперію і тоді уярмлені нею народи переведуть своє право самовизначення в діло. Україна самовизначилась вже 22 січня 1918 року і прийде час, коли вона те своє право зреалізує.

Тепер Америка й зорганізований в Об'єднаних Націях міжнародний світ стурбований проблемою самовизначення для близько трьох мільйонів палестинських арабів. У 1948 році Ізраїль проголосив свою державну незалежність і зараз же мусив обороняти її збройно проти трьох сусідніх арабських держав — проти Єгипту, Сирії і Иорданії — виграв ту війну і три наступні війни. Тоді то втекли з території, охопленої війною, кругло один мільйон арабів, пів мільйона, що залишились — живуть там дотепер як громадяни Ізраїля. Мільйон арабських втікачів міг легко включитися в економіку всіх інших арабських та взагалі африканських держав, так, як це зробили 10 мільйонів німців, що втекли з земель, які після Другої світової війни дісталися Польщі, Совєтам і Франції, — проте в даному випадку всі арабські земляки палестинців воліли, щоб той мільйон залишався під шатрами на утриманні Об'єднаних Націй. Зчасом більшість, опинившись на території йорданської держави, намагалася створити державу в державі, проти чого збройно виступив йорданський король Гуссейн. За останніх 30 років число палестинців за природним приростом зросло до близько трьох мільйонів. Вони дотепер не визнали Ізраїля, як держави, вони дотепер мріють про зіштовхнення Ізраїля в Середземне море і дотепер користуються як головним засобом до своєї цілі — терором. Не дивниця, що Ізраїль не хоче признати такому колективові права до держави, яка була б його Ізраїля, смертельним ворогом. Проте, держава Ізраїль — це реальний факт. Фактом є теж, що міжнародна ситуація диктує Америці підтримувати Ізраїль, як заставу на шляху Москви до Перської затоки. Водночас фактом є також, що існує 3-мільйонова гуща одного арабського відламу, який прагне мати право до самовизначення. І тут постає заворожене коло.

Ізраїль є рішуче проти признання права на самовизначення палестинцям, які на тій основі проголосили б свою державу з найголовнішою ціллю — зіштовхнути до Середземного моря Ізраїль, що його палестинці „не визнають". Знову ж ЗСА мусять рахуватися з цілим арабським світом, тим паче, що арабські власники джерел нафти вживають ту нафту, як чинник політичного натиску. Йдеться про те, щоби знайти компроміс: хай би найповажніша і репрезентаційна організація палестинців, Палестинська Визвольна Організація, визнала Ізраїль, як державу, і хай би в заміну за це Ізраїль визнав за палестинцями право до широкої територіяльної автономії — під власним правлінням. Знайти таку компромісову форму дуже трудно, але в інтересі палестинців теж не лежить перманентна війна. І коли справедливість вимагає надати їм право самовизначення, а ми, українці, принципово стоїмо на тому становищі, що всім народам належить те право, — то й палестинські араби мусять зрозуміти, що терором не можна буде зліквідувати Ізраїля як держави, і що політичний розум наказує шукати компромісу. Андрю Янг старався знайти його, але зробив це незручно і це коштувало йому становища амбасадора. Він правильно нарікав на „впертість і непоступчивість" ізраїльського прем'єра Бегіна. Але трудні проблеми існують на те, щоби мудрі державні мужі розв'язували їх. Треба сподіватися, що й у цьому випадку переможе думка, що краще замиритися на базі компромісу, як розпочинати нову війну на Близькому Сході, яка могла б розпутати світовий катаклізм.

Появилося нове число „Бюлетеню НТШ"

Ню Йорк. — Тут після довгої перерви появилося число 1 (18), „Бюлетеню" Наукового Товариства ім. Шевченка в ЗСА. В „Бюлетені", який призначений для членів НТШ та бібліотек, поміщено в більшості інформаційний матеріял про діяльність НТШ в ЗСА, починаючи відзначенням свого 30-річчя, яке відбулося осінню минулого року, до запляннованої діяльности на осінь 1979 року.

У „Бюлетені" знаходимо також короткі інформації про створення Світової Наукової Ради та схвалені на основуючому З'їзді резолюції, про Сесію Головної Ради НТШ, про діяльність Управи НТШ в ЗСА та успіхи поодиноких членів НТШ. Поміщено в ньому теж коротку хроніку, інформації про славістичні річні конференції, які відбудуться восени цього року, список найновіших видань НТШ та фінансові інформації.

Вступне слово до „Бюлетеню" написав голова НТШ д-р Ярослав Падох. Наголовок „Бюлетеню" роботи мистця Богдана Титли.

І. Самійленко

ГОЛОС ДВОХ ПРОТИЛЕЖНОСТЕЙ

[1]

Промова президента Картера до американського народу, виголошена 15-го липня 1979 року звертає на себе особливу увагу, як на зміст теми так і на самий підхід та спосіб глибоких і всебічних студій корінних причин енергетичної кризи, зокрема, та на цілий комплекс взаємопов'язаних і внутрішньо залежних чинників, як економічного так і психологічного характеру, що мають той чи інший вплив на цю кризу.

Спеціяльно зорганізовані Президентом інтенсивні зустрічі, конференції і наради з представниками передових умів країни; експертами відповідних ділянок економіки і промислу; представниками державних відповідних ділянок економіки і промислу; представниками державних і господарчих інституцій; проводом американського Конгресу, включно з лідерами опозиційної партії, — людьми критичної і незалежної думки та опінії, — все це не лише повчальний приклад підходу до розв'язки серйозних проблем, але й характеристичний для суспільства, яке просякнуте ідеями свободи та керується принципами справжньої демократії.

Більше того, Президент перевів так зв. „хатні зустрічі-розмови" з мешканцями окремих місцевих громад, зокрема з представниками різних соціяльних прошарків та професій, як рівнож і простудіював повінь приватних листів, адресованих до Білого Дому та уряду, які стосуються студіюючої теми.

Такий підхід до справи дав можливість Президентові зібрати величезну масу необхідних фактів, думок, і порад, так потрібних не лише для виявлення та аналізи дійсного стану кризи, але й для накреслення шляхів і плянів для позитивної розв'язки енергетичної кризи в майбутньому. Ось чому зміст промови Президента — це ніщо інше, як синтеза пильних і глибоких студій та досліджень проблеми країни, опертих на оригінальних джерелах, першої руки фактах та на спільній провідній думці стурбованої Америки.

Як відомо, Президент у своїй промові визнав брак належного контакту офіційного Вашінгтону з народом, відсутність належного проводу, рішучости і послідовности для усунення енергетичної кризи, як з боку його, як Президента країни, його Уряду, так і Конгресу, зокрема.

Президент також наголосив наявність духової кризи в країні; звернув увагу на брак відповідної певности і віри серед американського народу в його провід та інституції, на брак потрібної єдности та спільної мети, як рівнож і на поширення тенденції черезмірного потворства особистим потребам та бажанням у вщерб спільних інтересів та добробуту.

Усе це є незаперечно доказом, що Президент великої країни відкритого і загально доступного суспільства передає своєму народові правду такою, якою він її в дійсності бачить і розуміє.

Промова президента Картера знайшла широкий розголос в американській та світовій пресі. Розгорнулися різного роду дискусії як прихильного, так і критичного характеру. Але на тлі цього відгуку, як і можна було сподіватись, різко виділяється тоталітарно-диктаторська пропагандивна преса Москви. Кремлівські „експерти" „абсолютних" законів суспільного розвитку людства, примінивши критерій з теорії „научного комунізма", прийшли до висновку, що причиною сучасної кризи в Америці є не що інше, а лише її система, цебто капіталістичний устрій, опертий на капіталістичній формі присвоєння та законах стихійного розвитку виробництва...

Ціль цієї зловмисної й устарілої пропагандивної жвачки відома: використати любі засоби і любу нагоду для того, щоб переконати тих, що ще не переконались, або сумніваються, разом з недосвідченими про абсолютну перевагу совєтської системи в СССР над капіталістичною; посіяти недовір'я, спеціяльно до ЗСА та послабити її позиції у світі.

Язви ж совєтської т. зв. „плянової соціялістичної системи", яка породила хронічну кризу самих необхідних продуктів чи товарів щоденної потреби, крім військової зброї масового винищування, Кремль тримає під державним секретом. Довгі втомлюючі черги там вже ввійшли в побут щоденного життя звичайних людей і вони там розглядаються, як нормальне явище.

Що ж торкається енергетичної продукції, то пригадую передвоєнні роки українського Донбасу, зокрема копальні Красно-Луцького району, де в часи грізних морозів і вітряних донецьких зим у робітничих селищах вуглекопів бракувало вугілля, щоб бодай нагріти воду на кухні вуглекопа-робітника. Причина? Або не спущено „наряду по пляну", або ще не надійшла „черга по номеру талона" від плянових органів держави... І то було в той час, коли гори вугілля-антрациту лежали під боком селищ, коли радіо і преса голосили, що Донбас виконав і перевиконав п'ятирічку по добуванні вугілля у два з половиною роки!..

У таких умовах люди, ризикуючи арештом і ув'язненням за „расхищение социалистической собственности", в темні ночі, крадькома з торбинками в руках, плазували до гір вугілля, щоб схопити кілька грудок антрациту для потреб своєї родини... І то було не окреме, а типове явище в копальнях району.

Автор цієї статті був також свідком, коли навіть у самій Москві, яка має особливе першенство в усьому, в часи війни з Фінляндією, у вийнятково холодну зиму 1939 року, ряд гуртожитків при високих школах та будинки початкових шкіл були замкнені; з одного часу припинилась достава в магазини хліба за браком вугілля...

А що можна сказати про невилазну і злочинну кризу в сільському господарстві? Україна, яка в минулому славилася житницею Европи, з якої царська Росія експортувала гігантських маштабів хліб за кордон, тепер перевернувши цю житницю в неосяжний табір модерного колгоспного рабства; задушивши мільйони селян голодом і засланням на каторгу, — большевицька Москва в т. зв. добу „зрілого соціялізма" їсть хліб Америки, Канади і Австралії!...

(Продовження буде)

Володимир Мацьків

НЕ ЛЕГКОВАЖМО ЦІЄЇ СПРАВИ!

Кожна українська думаюча людина повинна знати, що найважнішою справою в сучасну пору є належне виховання нашого молодого покоління, бо від цього залежить наше бути чи не бути, від цього залежить дальша доля нашої Церкви. Тому не дивно, що останніми часами щораз частіше зустрічаємося з різними голосами та поглядами на різних сходинах та зібраннях, а також на сторінках нашої преси. Бачимо теж поважні зусилля Шкільної Ради, учительських об'єднань, молодечих організацій тощо, які присвячують багато сил та праці для належного виховання наших дітей та молоді, але висліди цієї праці щораз менше задовільні.

Крім здорових думок, поглядів та вложених зусиль, деколи чуються й інші голоси, мовляв: українська мова в Америці завмирає, молодь нею не говорить і т. п., тому й немає потреби клопотатися над її збереженням.

Такі думки ширять вихованці „ліберальних" та часто „зарожевлених" чинників, які висилали американську молодь на демонстрації проти війни у В'єтнамі, забороняли молитися в школах, але підтримують „культурні зв'язки з Москвою. Вони ліниві, щоб добре вивчити свою рідну мову та пізнати рідну культуру, а є настільки безхарактерні що не вагаються виявляти свої думки прилюдно та потягати за собою таких самих, як вони та тим способом намагаються розвалити нашу Церкву та затерти наше ім'я.

Очевидна річ, що ми, живучи та працюючи серед англомовного населення, повинні знати англійську мову та все те, що знати повинен добрий громадянин. Але обмежувати своє знання тільки до однієї англійської мови є безглуздям, шкідливим для держави, в якій живемо. Знаємо з досвіду, що Америка останніми часами понесла немало невдач саме тому, що її представники не знали чужих мов і не розуміли, що діється довкола них. Тому немає потреби звертати уваги на балачки таких безвідповідальних осібняків.

Кожний свідомий та здороводумаючий чоловік у цілому світі вповні розуміє, що виховання дітей свого народу відбувається в рідній мові, бо це і логічне і згідне зі законами природи. Тільки ворог-окупант, який старається загарбати окуповану ним чужу країну, прикладає дуже багато зусиль, щоб рідну мову окупованої країни оплюгавити та представити її небажаною для її власних людей. Ці окупанти забороняють говорити рідною мовою, писати нею книжки та виховувати нею молоді покоління. Так робили на наших землях поляки, і так роблять тепер москалі.

Чи заходи ворогів-наїздників матимуть великі успіхи, сьогодні важко сказати, бо нарід, якого лиха доля примусила жити під ворожою окупацією, бориться всіми можливими засобами. Що наш народ гідно боровся проти польського поневолення і дальше бореться проти московського, знає вже цілий світ. Якщо цього не робив би, був би негідний ходити по Божому світі, заперечував би право на своє власне існування та тим самим заперечував би Божу премудрість, яка створила різні народи та дала їм свою власну рідну мову та власну культуру.

Правда, скаже може дехто, але ми знаходимося на чужій території, в чужому краї. У відповідь на це треба пригадати, що залишати рідну землю примусили нас важкі обставини, як господарка окупантів на нашій землі перед війнами та короткозорість тих чинників, які виграли Другу світову війну, віддавши нашу землю в руки Москви. Ми знайшлися в такій ситуації, як новонароджене Боже дитятко у Вифлеємі, що мусіло емігрувати до Єгипту. Ми віримо, що і у нас найдеться новий Мойсей, який запровадить нас знову на обіцяну рідну землю. І саме тому нам не вільно топитися в чужих багновищах, іти на погній до чужих, чи продаватись чужим за миску сочевиці.

Людина, яка втратила свою рідну мову, втрачає також зв'язок зі своїми рідними. Вона не читає своїх книжок, своїх газет, не знає і не розуміє своїх проблем, своїх успіхів та своїх труднощів. Вона не розуміє своєї релігії та тратить зв'язок зі своєю Церквою. Через те зменшується членство в організаціях, пустіють церкви, пустіють школи, що їх так недавно створили та збудували їхні ж батьки. На цю справу звертає увагу наша преса та управа наших організацій та дораджують звернути більше уваги на школи українознавства, щоб усі наші діти мали змогу з них користатися.

Щіб якнайкраще зрозуміти та підкреслити цю так важливу справу, хочемо навести слова митрополита Канади Кир Максима, які він висловив у своїй промові на академії, що її зорганізовано на пошану Патріярха і Кардинала Йосифа Сліпого:

„Я хотів би звернути увагу на один факт, а саме: починає закорінюватися між нами одна фальшива, надзвичайно небезпечна ідея, яка наче той рак починає поволі, але послідовно розкладати наш церковний та національний організм, починає його нищити. Ця фальшива ідея висловлюється в ось якій формі: мовляв наша молода генерація в Канаді та Америці вимагає нових форм релігійного життя, нових форм національного й культурного життя. І в імені тих нових форм релігійного, обрядового, національного, культурного життя роблять ці люди заключення, що ніби нашій молоді вільно покинути те, що принесли їх батьки з рідного краю, а на те місце взяти щось нове, ніби поступове, нібито щось таке, що нас врятує. Це є єресь у самій проблематиці, єресь у розумінні поступу, єресь, яка може принести великі шкоди для нашого життя.

Так говорять, так чинять люди, яким добро нашого народу лежить глибоко в серці. Тому було б великим, непрощеним гріхом не прислуховуватися до тих цінних слів та поступати інакше, як вони говорять.

Якщо хочемо, щоб нас шанували інші, мусимо доказати, що ми шануємо себе самі, що ми дорожимо скарбами, які залишили нам наші батьки і ми ці скарби зобов'язані передати в гідні руки наших, добре вихованих та свідомих дітей.

Тому гонім геть від себе лжепророків та проповідників зради та відступства. Живемо у XX столітті, а не в добі яничар.

З НАШИХ БУДНІВ

ПЕРЕСТОРОГА

Оцих пару слів дружньої перестороги стосуються перш усього цих добрих друзів і національних приятелів, які вже щасливо відбули свої вакації, не діставши по-дорозі додому соняшного удару, а тепер тягнуть на згори приготовані позиції — до різних політичних перелазів і аж горять з нетерплячки довідатись — що тут нового сталося у нашій політиці.

У цьому місці — моя перша порада і пересторога, підкреслено подана англійською мовою — „Тейк іт ізі!". Або по-нашому — „Тримайте, куме, бики"! Не хватайтеся зразу за політику! Не хвилюйте передчасно вашого серця! Якщо ж вас так дуже, в цьому аспекті, пре, всередині, то критикуйте спершу погоду: справді такої анатемської горячі не було в Америці від непам'ятних часів!

Другий пункт: коли вже займете позицію за перелазом, заордеруйте собі щось легеньке „на скалах" і потягаючи рідину через стебельце, зберігайте абсолютну мовчанку: сидіть тихо-ша й обсервуйте, яка в барі ситуація. Якщо всі мовчать, то і ви дипломатично мовчіть, не дайте себе спровокувати! Зрештою, з-під ока, можете обсервувати ваших сусідів, який в них настрій і самопочування, як на них відбилася участь в історичній 30-ій Зустрічі Українців Америки і Канади на оселі СУМА в Елленвілі, що поділила історію Заокеанської України на дві епохи: на одну, перед Зустріччю, і другу, після неї.

Щоб забити час, як то кажуть, можете ще приглядатися портретам вождів або різним емблемам, що прикрашують стіни перелазів. В клюбі „Лис Микита", на той приклад, є нагода налюбувати ваші очі портретом інж. Мирона Лепкалюка, в строю гуцульського газди, в артистичному виконанні маестра Е. Козака. В барі Українського Спортового Клюбу попробуйте порахувати ті всі відзначення і прапорці, що їх здобув нюйоркський УСК, коли ще активно копав копаний м'яч і заганяв, бувало, „баняки" навіть „Тризубові" з Філядельфії! А в клюбі „Діброва" Українського Визвольного Фронту вистачить вам подивитись на зажурені й утомлені очі та похилену в задумі голову пана директора Магая, і вам зразу все стане ясне, зрозуміле...

А тоді вже, перериваючи навалу стривожених думок, ви будете в праві скрикнути на весь голос:

— Гей, хлопці, а скажіть, де наш Валентин Мороз!

Ікер

Орест Корчак-Городиський

ОСТАННІЙ ПОЛІТИЧНИЙ ПРОЦЕС ПОЛЬСЬКОЇ ДЕРЖАВИ

Бережани, 14-го вересня 1939 року
(Присвячую пам'яті мого найкращого друга — Всеволода Лемехи)

[2]

Ніяких переслухань не було, бо доходження мав провадити слідчий суддя в Бережанах. Турбувала мене думка, як видержать мої батьки вістку про моє арештування. Я надіявся, що повезуть мене до Бережан пополудневим поїздом, та з якихось причин, мабуть, щоби не приїжджати під ніч, поїхав я щойно вночі, о год. 3-ій ранком.

Мої добрячі батьки принесли мені якусь малу передачу та вбрання. Дижурний поліцай не дозволив навіть на коротку розмову. Ввечері одержав я співтоварища, якогось жидка-комуніста. Він був вже не раз арештований, коли ж довідався, що я попав вперше, дав кілька дружніх порад і не хотів прийняти від мене частини передачі від батьків, кажучи, що вранці його перевезуть до тюрми при вул. Білінського, а я, хто знає, коли одержу щонебудь їсти. Як старий бувалець простерся на дошках і скоро захропів.

Десь коло 2-ої вночі визвали мене на дижурку, де мені видано всі мої речі. Конвоєнт, молодий не-галицький поліціянт, скував мені ланцюгом руки, зарядив при мені кріса з упімненням, що при найменшій спробі втікати, мене застрелить. Кінець ланцюга взяв в руки і так провадив мене на залізничний двірець. Ніччю великого руху не було, тож і не зустрічав я нікого зі знайомих, не було теж нікого на станції. Їзда зі Станиславова до Бережан, хоч і коротка це була віддаль, була може одна з найбільш скомплікованих: треба було три рази пересідати — раз у Галичі, другий в Підвисокім і втретє в Потуторах.

Ланцюжки здорово в'їлися мені в руки. В дорозі з Підвисокого до Потутор ми займали окремий переділ, де до нас присівся ще якийсь поліціянт-познаняк з т. зв. кінної поліції, чи як її також називали „карної" поліції (КП), яка приміщувалася в селі Раю під Бережанами. Обидва мої поліціянти почали жалуватися на важкі економічні часи, на важку службу, а головно нарікав той з КП також і на небезпеку служби. „Бувають випадки, що шапка на обгороді, а поліціянт головою вниз в криниці, а деколи, коли підуть в двійку в обхід по селах, то вже більше не вертаються". Зрозуміло, що мій конвоєнт, наслухавшися таких оповідань про настрої в Бережанщині, не хотів звільнити бодай одну мою руку.

У Потуторах був вже живіший рух: селяни з баньками з молоком їхали до Бережан, — співчутливими поглядами супроводжали мене очі наших жінок, для яких такі картини мусіли бути щоденним явищем. Польська адміністрація жахливо шиканувала наше населення як в Бережанщині, так в Підгаєччині і були там тоді масові арештування, на які однак українське населення, а головно ОУН, відповідало своєю акцією. Безоглядно була нищена польська адміністрація під час воєнних дій у вересні 1939 року, впрочім за свої злочини на українському населенні й не могли вони очікувати чого іншого.

Я мусів виглядати доволі нужденно зі скованими руками, до того ще й проваджений на ланцюгу як пес. Не виключаю, що й мій конвоєнт почував себе не дуже то певним після всіх тих розмов зі своїм „колегою по фаху" і напевно відідхнув, віддавши мене в руки в'язничної сторожі. У в'язничній канцелярії пройшла нормальна адміністративна процедура виповнювання запитника.

Якраз, як я знайшовся на в'язничному подвір'ї, розпочався ранній прохід в'язнів. Зі здивуванням побачив я між ними „старих знайомих" з нашої прогулянки до Підлисся в 1937 році — Прокопова і Дмитра Лушпака з Ходорівщини та Онуфрика з Рогатина, з яким я був познайомився на крайових сокільських змаганнях у Львові в 1938 році. Кожен із в'язнів, переходячи, кидав мені по слову. Кожен в'язень, а головно політичний, був цікавий на новинки „зі світу", а найбільше на події по другому боці Карпат. У тюрмі була вже відома угорська інвазія на Карпатську Україну та всі ми надіялися, що Німеччина та Італія не дозволять на знищення незалежности Карпатської України. Під час кожного проходу в'язні докладно вичитували реєстр тюрми, який „висів" на брамі.

Чи я мав в тому часі якісь спеціяльні переживання, важко мені сьогодні сказати: я сприймав події більше з цікавістю чим зі свідомістю, що ось замкнулася за мною брама до волі, можливо й на декілька років. Навіть, якщо б уважати передання мною реферату Славкові Сеньковському державним злочином, то був він невеликий і кара за нього не повинна бути надто велика. Та слухаючи описів, а опісля оповідань співв'язнів, був я майже певний, що за такий „злочин" як наш, треба було відсидіти кілька років, а передусім тоді, коли одним зі суддів був москофіл Свистун, який безжалісно пропонував вищі присуди чим судді-поляки. Про все це я довідався від співв'язнів, а після одержання акту обвинувачення від наших оборонців — головно д-ра Ф. Коковського та д-ра В. Бемка.

Із в'язничної канцелярії пішов я до „дезинфекції". Холодний душ і кусок мила. Від мене забрали моє убрання та білизну, а видали на переходовий час в'язничне. Одержав я коц, їдунку та ложку і з цим „вирядом" запровадив мене „відділовий" Лупіньскі до переходової келії ч. 25. В келії було понад 20 в'язнів-посполитих, „добівників" та політичних. Якраз, коли я вступив в келію, в'язні чистили долівку шматяними „макогонами". Я станув при дверях не знаючи, що робити дальше, а передо мною яких вісім в'язнів на колінах, на команду старшого келії „посполитого" голосно рахуючи: „раз-два, раз два, притисни сильніше", шурували тими шматяними валками долівку. Ще й не встиг я сказати „добрий день", як командант чистильників впихаючи мені в руки „макогона" сказав також чистити. Не зробив я ще руху вперед, як мгр Ощипко з Рогатина (прізвище усіх довідався я пізніше) рішуче сказав: „Він чистити не буде". Тоді я зорієнтувався, що келію мали чистити головно „посполиті".

Посипалися перші запитання: Звідкіля? — Політичний? — за що? Що нового в світі? — Я відповідав, що знав, а на питання: „за що?" відповів, як всі передо мною а також і після мене: „не знаю".

(Продовження буде)

Відзначення 50-річчя ОУН у Нюарку-Ірвінґтоні

Відзначення 50-річчя оснування Організації Українських Націоналістів заплановано для Нюарку-Ірвінгтону й околиці в днях від 13-го до 21-го жовтня ц. р. Діловий Комітет оформився, як слідує: голова інж. М. Семанишин, містоголови: Іванна Кононів і інж. Б. Мак, секретар проф. Ю. Кисілевський, скарбник - М. Кормило. До Почесного комітету запрошено: о. М. Кучмяка ЧПІ., о. д-ра Ю. Шумовського, о. І. Наконечного, проф. М. Цяпку, голову Відділу УККА, мгра Ярослава Рака, Володимира Мартинця і Андрія Панькова.

На програму відзначення складатиметься : панельсемінар ТУСМу-СУМ-у при участі Андрія Прятки, Романа та Ігоря Зваричів, Осипа Рожки та Лева Іваськова. Учасники цього панелю — це молодь народжена та вихована поза межами України. Панель відбудеться у чуботу, 13-го жовтня.

У неділю, 14-го жовтня в українських церквах будуть відправлені Панахиди за душу голови проводу ОУН Степана Бандери та всіх тих членів ОУН, які загинули в боротьбі за визволення України. По Панахиді відбудеться спільна панеля.

У середу, 17-го жовтня відбудеться товариська зустріч Ділового та Почесного комітету із членством Організацій Визвольного Фронту для підсумків представниками ОВФ досягнень їхніх товариств п. з. „Вклад ОВФ у розвиток нашої громади".

У суботу, 20-го жовтня відбудеться панеля із участю д-ра Петра Мірчука, ред. Ярослава Гайваса та п. Миколи Лебеля. Тема панелю: можливости і перспективи дії націоналістичного руху.

Протягом цілого тижня буде відкрита виставка видань із націоналістичною тематикою.

На закінчення святкувань 21-го жовтня відбудеться святочний обідм на якому д-р П. Мірчук виголосить святочне слово, а в мистецькій частині виступить хор Бандуристок ім. Лесі Українки при сестрицтві православної церкви в Бавнд Бруку та Валя Калин, актор українських театрів.

Комітет рівнож запланував видачу спеціяльної одноднівки.

М.С.

Школа Кобзарського Мистецтва на новому етапі

Відома Школа Кобзарського Мистецтва в Ню Йорку, яка часто виступала перед чужинецькою публікою, репрезентуючи кобзарське мистецтво, як довідуємося останнім часом набрала іншого напрямку в своїй праці. Її організатором і адміністратором і далі лишився невтомний Микола Чорний, завдяки старань якого вона існує й так часто появляється на сценах.

Мистецький провід після уступлення о. Сергія Кіндзерявого-Пастухова тепер тепер перебрав відомий бандурист і керівник кобзарських ансамблів Володимир Юркевич, який тепер провадить цю школу з дотриманням усіх кобзарських традицій. Що найважливіше, учні цієї школи сьогодні не лише вчаться грати, а також вчаться й співати і тепер школа має всі підстави називати себе так, як вона називала себе й до того часу. Школа Кобзарського Мистецтва. Новий керівник навчання також практикує вже устійнені форми методики й навчання гри на бандурі, так, що учні цієї школи не будуть вже мати труднощів, коли перейдуть до інших ансамблів чи то аматорських чи професійних.

Керівництво Капелі Бандуристів ім. Тараса Шевченка, що при праці своєї Референтури Кадрів керує навчанням гри й співу кобзарськими курсами по всій Америці і Канаді, радіє успіхами Школи Кобзарського Мистецтва, бо це дає запоруку дальшого розвитку кобзарського мистецтва.

Н.Н.

В Іст Четгем закінчився...

(Закінчення зі стор. 1)

товій Булаві та голова Скобиного Круга: Євстахій Гойдиш, голова КПС; Наталка Соневицька; д-р Наталія Коропецька, голова виховного сектора КПС; і Андрій Галзевич, діловод тіловиховання в КПС.

Гостею і прелегентом на ВЮВ '79 була Надія Світлична, яка недавно стала членом Пласту й саме почала в ньому свою активність. Темою її гутірки, виголошеною під час пластового вогника була русифікаційна політика Москви на Україні і рух спротиву українського народу. Молодь була захоплена її доповіддю виповненою численними фактами та цитатами сучасної української поезії. Після гутірки Надія Світлична співала пластові і народні пісні разом з учасниками вишколу.

Програма однотижневого вишколу включала — крім гутірок — спів, вогники й ватри, спорт і практичні зайняття. Завершенням курсу було писання тримісячного пляну праці для юнацького гуртка.

Учасники вишколу видали таборову газету п. з. „Нема кінця розвагам".

Змагання та осяги українських громад в Арґентині

Загально Аргентина переживає тепер дуже складні відносини бо обезцінення аргентинського пеза і спричинена тим економічна скрута доведе до того, що Аргентина має тепер найвищу скалю інфляції та зараховується до тих держав де ціни щоденного прожиття є найдорожчі, — а такий стан приносить від'ємні наслідки в житті нашої спільноти, яка впрост змагається, щоби не допустити до занепаду нашого організаційного життя.

Загрозлива ситуація для української преси. Наведені вище відносини витворили дуже загрозливу ситуацію для української преси, бо дорожнеча паперу, друкарських робіт та поштових оплат впрост унеможливлюють її існування. Із тих причин перестали виходити; гумористичний журнал „Мітла" та місячники „Життя" і „Дзвін". Виходять тільки два тижневики „Українське Слово" і „Наш Клич" і то зі замітними труднощами, бо до інфляції та дорожнечі витворилася ще така ситуація, що „нема кому писати і майже нема кому друкувати". Дотеперішні старші працівники вимирають а молоді тим не цікавляться і тим самим ця проблема ще поглиблюється та вимагає нагайних заходів, щоб тому протиставитися та шукати успішного виходу, преса бо — це найголовніший чинник у громадсько-організаційному житті.

Нова Управа Т-ва „Просвіта". На відбутих у липні. Річних Загальних Зборах обрано нову Управу Центральної „Просвіти", що її очолили — В. Косюк — голова і інж. І. А. Полоз-секретар, яка діятиме на протязі дворічної каденції. Новообрана Управа вже започаткувала цілий ряд заходів, щоби відновити „Дім Просвіти" та посилити співпрацю з філіями і впорядкувати адміністрацію виховно-відпочинкової оселі „Веселка", — а головно повести спільну та скоординовану акцію для забезпечення існування „Українського Слова", яке має за собою понад 50 років пресової служби в розбудові нашого організаційного життя.

Кооператива „Фортуна" робить заходи збудувати свою власну домівку. З тією метою закуплено частину старої домівки „Просвіти" де плянується збудувати домівку кооперативи, яка мала би відповідні устатування кредитової інституції яка уможливлювала б належно забезпечити доручені їй фінансові вклади, згідно яка цього вимагають державні приписи, що дасть також „Фортуні" належне скріплення в її успішній розбудові нашого економічного ресорту.

Побудова пам'ятників сл. п. Євгена Коновальця та Степана Бандури. Будівельний Комітет, що його очолює о. О. Галатьо продовжує заходи, щоб на „Площі Слави", що її збудовано на оселі „Веселка", де вже є споруджені погруддя сл. п. Симона Петлюра і ген. Тараса Шухевича-Чупринки долучили ще погруддя сл. п. Євгена Коновальця та Степана Бандери, та тим завершити цей Пам'ятник в честь Борців за волю України. З тією метою ведеться збіркова акція, що її започаткували пп. В. Косюк і О. Галатьо, пожертвувавши на цю ціль по тисячу долярів кожен, побудову бо плянується закінчити ще цьогорічного літнього сезону.

Монографію „Українці в Аргентині", — вже вислано всім передплатникам та меценатам, як рівнож окремі збірні посилки вислано на адресу головних збірщиків, щоб її передати тим жертводавцям, які склали на цю ціль пожертви в сумі 10 долярів. Повідомляється всіх шановних передплатників, що в теперішних відносинах пересилка поштою триває понад два місяці часу, тому проситься заховати терпеливість та вирозуміння, бо такий стан зовсім не залежний від видавництва та спричинений не з його вини, що отцим виясниються, шукаючи належного вирозуміння та оправдання.

„Пласт" відзначив 30-ліття своєї діяльности. — На протязі липня Український Пласт в Аргентині обходив 30-літний Ювілей своєї діяльности, що відзначено відповідними врочистостями, які пройшли дуже величаво та при громадній участі членства та делегацій всіх наших установ. Пройдена діяльність „Пласту" завершується придбанням власної домівки і виховної оселі, які в цілості призначені для виховання молоді, яку „Пласт" об'єднює, а знову молодь його належно розбудовує.

Приготовляється черговий Конгрес Українців в Аргентині. — Відбута в липні Сесія Головної Ради УЦРепрезентації покликала до життя Передконгресову Комісію, яка робить заходи для скликання XI Конгресу Українців в Аргентині, який мав би відбутися при кінці біжучого року.

Знову окремо відбувся 5-тий Конгрес Українського Католицького Об'єднання, який відновив Управу УКО та започаткував заходи для належного відзначення 1000-ліття Хрещення України.

Заходи для відзначення 100-ліття уродин сл. п. Симона Петлюра. — Для відзначення цього історичного дня в Буенос Айресі створено Комітет, який приготовляє Ювілейну Академію, а також проголошено Конкурс серед молоді на працю п. з. „Симон Петлюра — Життя і Чин", призначуючи три нагороди, які будуть вручені авторам під час Ювілейної Академії, яка запланована на 21-го жовтня біжучого року.

Будується репрезентативний Дім Української Католицької Єпархії. — Заходами Єпарха Преосвщ. Андрія Сапеляка ведеться побудова кількаповерхового дому, в якому приміщуватимуться-резиденція Єпископа, та головна канцелярія Єпархії і підрядні її установи. Дім будується на площі, яка сусідує з площею катедри, але його головна фасада буде на іншій вулиці, зовсім окремо від забудувань Катедри. Будову дому веде українське підприємство О. Галатя і Ски і його бетонова частина вже викінчується.

День Української Дитини, — відбувся заходами громадської Комісії, яка під протекторатом УЦрепрезентації опрацювала його програму, що відбулася дня 12-го серпня в залі при українській католицькій Катедрі, де це дитяче свято пройшло дуже успішно при численній участі дітвори й молоді, що під гаслом „Діти — Дітям" перевела загальну збірку на фонд допомоги потребуючим дітям в Україні.

Приготовляється посвячення Катедрального Храму в Буенос Айресі. — Братство Св. Покрови та ціла українська громада приготовляється до врочистостей з нагоди посвячення катедрального храму збудованого в столиці, яке відбудеться 14-жовтня біжучого року. Акт посвячення довершить Блаженіший Митрополит Мстислав при громадній участі громадянства та делегацій від українських громад в діяспорі, щоб при їх участі належно відзначити цю історичну подію в житті Української Автокефальної Православної Церкви в Аргентині.

М. Данилишин

ПОЛІТВ'ЯЗНІ СССР...

(Закінчення зі стор. 1)

ших народів", на взірець старого священного гасла: „За вашу й нашу свободу!".

Але ми здаємо собі справу, що солідарности самих поневолених народів замало, і ми розраховуємо також на співчуття і підтримку нашої справи всіх свободолюбних народів Землі, в першу чергу тих, які самі нещодавно здобули незалежність і взагалі третього світу, та зі сторони демократичних країн Заходу.

Висловлюючи признання за всі прояви солідарности — щорічне відзначування тижня поневолених націй, тижня солідарности, який переводиться властями штату Ню Йорк та інших — просимо розглядати нашу Декаду як заклик до дальшого росту скріплення. У дусі такої солідарности, ми сподіваємося на вашу підтримку наших протестів і домагань, що ми їх висилаємо до Президії Верховної Ради СРСР, до наших „союзних" республік Татарії і Мордовії, під час днів Декади.

Ми теж закликаємо всі народи і уряди, політичні, національні і релігійні партії та організації, всі міжнародні об'єднання, державних і суспільних діячів, приватні особи — всюди рішучо і послідовно ставити питання про цілковиту і остаточну ліквідацію всіх форм національного і колоніяльного поневолення — невідлучних супутників останньої в історії людства російсько-радянської імперії — „тюрми народів", яка сьогодні, в кінці двадятого сторіччя є головним гальмом світового розвитку. Це і тільки це може стати гарантією миру, стабільности і ... (нерозбірливе).

Нехай Декада, поряд якої йдуть неминучо посиленні репресії і психологічний тиск на її учасників, стане новою осторогою про небезпеку для миру і свободи націй і людини, що виходить з цієї історично приреченої і тому двічі небезпечної, але яка все ще вперто протиставиться наставанню неминучого кінця імперії ... (нерозбірливе); в ім'я свого майбутнього, народи повинні виявляти безупинну чуйність супроти її замаскованих і явних експансіоністських стремлінь, і не дозволяти присипляти себе облудними запевненнями відданости справі національного визволення „чужих" народів, бо на ділі там одна мета — імперіялістичні і підривні інтереси — ошукувати з допомогою яскравих, але беззмістовних написів і фальшивих ярликів — фігового листка, що прикриває безпощадний національний утиск, маскуючий фіктивний характер „незалежности" і „суверенности" „союзних республік", стан цілковитого безправ'я національно-державних структур в СРСР і неіснуючу самостійність держав-сателітів.

А щоб наше сьогодні, де для кожної нації призначена роля статиста в градіозному фарсі, під назвою „нова історична спільнота людей — радянський народ", який, на думку його авторів, повинен стати дитиною вперто здійснюваною ... (нерозбірливе), уніфікації і денаціоналізації, прийти на місце барвної мозаїки зі 150 народів, ролю ... (нерозбірливе) постачальника тюремних та інших ресурсів для ненаситного Молоха, — що вічно прямує до невпинної експансії імперіялістичної держави, — щоб наше сьогодні не стало вашим завтра, щоб цивілізація не була деградована під чоботом світової гегемонії Кремля, якщо вона не згорить в огні атомної війни, яку, без вагання, кожночасно і зокрема в критичний для себе момент, він готовий вчинити.

Усім нам, які живуть на цій землі і яким дороге життя, мир і свобода своїх народів не вільно тратити ні хвилини.

Політв'язні радянської Чистопольської спецтюрми в Татарії:

Размік Загробян — вірменин, Анатолій Щаранський — єврей, Владімір Балаханов, Міхаіл Казачков — рісіяни, Василь Федоренко, Юрій Шухевих-Березинський — українці.

Заява

Ми, нижчепідписані в'язні концрабору Сосновка в Мордовії, познайомившись зі змістом звернення політв'знів тюрми Чистополь, цілковито солідаризуємося з цим текстом і приниматимемо активну участь у другій Декаді солідарности поневолених народів.

Борис Гаяускас, Александр Ґінзбург, Ніколай Євграфов, Святослав Караванський, Левко Лук'яненко, Богдан Ребрик, Олекса Тихий, Данило Шумук, Едвард Кузнєцов."

10 квітня 1979

З'ЇЗД БАПТИСТСЬКОЇ...

(Закінчення зі стор. 1)

викладачі проф. Л. Левицький і д-р Микола Брич: „Християнська етика" — викладач пастор Іван Барчук. Увечері відбулось конґресове Богослуження, під час якого співала молодь і конгресовий хор під проводом пастора Івана Ковальчука. Проповідь на тему „Перевага релігійного виховання" виголосив С. Настека, а проф. Л. Левицький проповідав на тему „Служіння Богові всім своїм домом".

У середу, 22-го серпня, в додатку до співів хорів, знову були лекції на теми: „Діяльність молоді в церкві", „Пасторська етика", і „Церква — це Божа установа". Вже після відкриття конгресу прибули гості з Австралії, Аргентини, Канади та з церков у ЗСА. В середу вранці пастор Тимотій Янчук з Буенос Айресу, Аргентина, привітав конгрес. Під час вечірнього Богослуження конгрес вітали: пастор Тимофій Іващенко з Австралії, пастор Михайло Пистюк з Каліфорнії, пастор Андрій Давидюк з Юніон, Н. Дж., родина із Сибіру, яка перебуває на відвідинах у ЗСА та інші гості. У Богослуженнях взяло участь три хори — хор молоді, чоловічий і конґресовий хори. Квартет з церкви в Юніон виконав кілька пісень з України. Проповіддю паст. І. Барчука на тему „Найбільше завдання церкви" закінчено третій день III-го конґресу Всеукраїнського Євангельського-Баптиського Об'єднання Молоді.

СПРОСТОВАННЯ

У „Листі до редакції" проф. Дмитра Грушецького з Чікаґо відносно сторінки „Мова про мову", який поміщено в „Свободі" ч. 181 (субота, 11-го серпня), мало бути надруковано: „Поява цієї ,Сторінки' до щему радує".

Появилась інформативна брошура про спадщину

Ню Йорк, Н. Й. — Пані Люба Д. Костриба опрацювала брошуру „Ваш Заповіт ... Що Вам Треба Знати", у якій розповідається про загальні правила та спосіб юридичного і законної передачі рухомого і нерухомого майна у нові руки. Це стосується буквально всіх осіб. У житті кожної людини наступає період, коли вона повинна точно вирішити, хто в майбутньому має стати власником її капіталу і майна.

У своїй брошурі авторка попереджає: „ Внаслідок байдужости й легковажности, злобуте тяжкою працею майно після смерти власників стає власністю уряду, або непотрібно розтрачається під час коштовного спадкового переведення. Треба також мати на увазі, що на спадщину колишніх еміґрантів претендує уряд Совєтського Союзу. За допомогою американських адвокатів спеціяльна установа „Інюрколегія" в Москві працює над тим, щоб спадщина колишніх громадян СССР, які померли поза його межами, потрапила в совєтські руки".

Зміст брошури спонукує задуматись над цією справою. Пані Люба Д. Костриба дає лише загальні поради, скеровує на правильну дорогу. Кожна особа може мати свої специфічні проблеми, які не завжди можна узгляднити. Конкретні справи можуть полагоджувати лише адвокати. Авторка брошури не займається професійною адвокатською практикою. Її брошура — це перший крок до полагодження проблеми спадщини, це пересторога, щоб капітал і майно не потрапили в руки осіб і установ, які не мали нічого спільного з особою, яка залишила майно. Отже, після прочитання брошури - другий необхідний крок, це порада й допомога професійного адвоката.

Брошура написана українською і англійською мовами. Ціна одного примірника півтора доляра. Замовлення з оплатою можна слати на адресу: I. & M Enterprises, 31-41 36th St., L. I. C., New York 11106.

Американські конґресмени...

(Продовження зі стор. 1)

переконані в цьому, що прихильний звіт делегації матиме додатній ефект у Сенаті.

Конгресмен Вулф, голова підкомісії для справ Азії та Тихого Океану, заявив, що делегація також зустрілась у готелі з жидівськими дисидентами, Олександром Лернером та Ідою Мільгром — матір'ю Анатоля Шаранського, ув'язненого дисидента - активіста в русі за права людини, та представників релігійної групи суботників. І хоча совєтським урядовим чинникам заздалегідь було відомо про ці зустрічі, вони проти них не протестували.

У розмовах на тему прав людини, совєтські представники гостро обстоювали існування прав людини в їхній країні, вказавши на факт, що на протязі останніх кількох років із СССР виемігрувало понад 200,000 жидів. Однак, конгресмен Лонг, у розмові з Васілієм Кузнєцовим заявив, що понад 800 жидівських дисидентів не отримали віз. Однак, совєтські урядові чинники настоюють на цьому, що питання еміграції совєтських громадян — це внутрішня справа совєтського уряду.

У другу річницю змагуна-першуна Володимира Кобзяра

Хто з української громади Княжого Львова і з-поза нього не знає площі „Сокола Батька" ген за Стрийським парком, а на цій площі грища, біжні, скічні, де змагалися найкращі наші спортовці. Високо несли український спортовий прапор чи то в змаганнях із своїми чи чужими спортовими дружинами. А хто слідкував за ділянкою спортовою копаного м'яча, не тямить високого, звинного юнака, що як блискавка бігав по грищі? Так, ми всі, що запам'ятали ці часи, пам'ятаємо його. То капітан дружини, то найкращий змагун її „України", то Кобзяр. Спокійний, опанований грач, що вславився не лише технікою, але джентелменською грою. Змагун-першун — „око в голові" українського Львова а з ним і цілої галицької України. А хто затямив собі, тепер також вже покійного, о. Бучацького, що під час гри сходив з трибуни, не міг там всидіти, він хотів бути близько „хлопців", допомагати їм радою, заохотою, а то часто і упімненням, бо хто ж годен був не любити наших „хлопців з України", хто ж годен був не любити Кобзяра?! Не раз, тямлю як благальним голосом о. Бучацький звертався до змагунів, хоча либонь чи чули його в розгарі змагань. Кликав їх по імені чи прізвищу — „Кобзяр, сину вважай, — Ромцю не оглядайся, дивися на противника. Скоцень, Скоцень тобі фіглі в голові, а тут рішається доля України". Так упоминав їх з великої любови до спорту о. Бучацький, син якого був також знаменитим гокеїстом. І хотілобся поспитати: Чи в годині Твоєї, такої трагічної, такої передчасної і невіжалуваної смерти прийшов із засвітів о. Бучацький чи не остеріг „Кобзяр, Кобзяр уважай?" Чи поблагословив Тебе на далеку, неповоротну дорогу, як колись благословив всіх на змагання. Але навіщо питати? Кобзяра вже немає. Ще одна ясна зірка скотилася по небосклоні, погас ще один привітний усміх.

Кобзяр умер — Спортовці Поздоров.

Н. Петріна

ПОВІДОМЛЕННЯ
Адміністрації „Свободи"

ПОВІДОМЛЯЄМО ВСІ ОРГАНІЗАЦІЇ І ПООДИНОКІ ОСОБИ

ЩО АДМІНІСТРАЦІЯ НЕ БУДЕ ПОМІЩУВАТИ ЖАДНИХ ОГОЛОШЕНЬ

ЯКЩО ПОПЕРЕДНІ РАХУНКИ НЕ БУДУТЬ ВИРІВНЯНІ.

ОКРЕМИХ ЛИСТІВ В ТІЙ СПРАВІ НЕ БУДЕТЬСЯ ВІДПИСУВАТИ.

У Межирічі відкрито хатину мисливців пізнього палеоліту

„Там, де серед закосичених верб і запашних сіножатей тихоплинна Росава зливається з блакитноокою Россю, розкинулось на пагорбах село Межирічі", — пише київська „Радянська Україна". Сьогодні, цим селом що в недалекому вже майбутньому стане одним з наукових центрів світу з ділянки вивчення пізнього палеоліту, цікавляться японські кіномистці, американські і французькі науковці. На цьому місці незабаром збудують павільйон, де зберігатимуть у первісному вигляді щойно відкриту хатину мисливців пізньої пори кам'яного віку, а поруч постане великий музей палеоліту.

Ще пізньою осінню у 1965-му році мешканець Межирічі, копаючи яму, натрапив на величезні кістки мамута. Зараз про це відкриття він повідомив Академію Наук УССР, а наступної весни до Межиріч прибула експедиція, очолена директором Інституту зоології Підоплічком. Ця експедиція виявила залишки виготовленого з кісток мамутів садиби мисливців пізнього палеоліту. Вражали, — пише газета — розмір садиби і його архітектура, різнорідність знахідок знарядь праці, твори мистецтва, залишки мисливських трофеїв — кістки молодих мамутів, оленів, ведмедів, зайців, вовків, диких качок і навіть ... бузька. Особливу увагу звертала призьба садиби, яка складалася з 83-ох нижніх щелеп мамутів, майстерно вкладених в конус, одна в одну, створюючи гарний ялинковий орнамент. Ця перша знахідка, яку демонстрували в Японії принесла, колись звичайному українському селу Межирічі світову славу серед науковців; вона нині зберігається у відреставрованому вигляді в Інституті зоології АН УССР. Ця пам'ятка, яка становить винятковий інтерес для історії археології, палеонтології, кліматології та інших наук і викликала сенсацію в цілому світі, відкриває не одну сторінку з життя первісної людини. Після вивчення цієї стоянки стверджено, що причиною загибелі мамутів не були якісь кліматичні чи земні катастрофи, а таки самі люди — мисливці, які винищували переважно молодих мамутів у великій кількості. Рістня і звіринний світ були дуже близькими до сьогоднішніх, а кліматичні умовини дуже мало відрізнялися від теперішніх. Вполизу першої — знайдено й інші садиби мисливців, через те й висловлено припущення, що над Россю чи Росавою таких стоянок первісних людей може бути більше.

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДІТЕЙ.

ВІДБУВСЯ XIII-ий ТАБІР...

(Закінчення зі стор. 1)

інші, забезпеченеві організації: УНС, УБС, Провидіння..., українське церковне життя, українські політичні партії — їх ідеологія і мета), психологічні підстави виховання дитини, українська преса тощо. Лекторами були переважно члени команди за вийнятком кількох запрошених осіб. Як засіб вивчення піонірки, в програму входила дводенна мандрівка, яка відбулася під час першого тижня.

В середу, 11-го липня, відбулися іспити. Під час цих іспитів кожний таборовик переводив сходинами гуртка на основі заздалегідь приготованої ним програми. У п'ятницю, 13-го липня, відбулися іспити з теоретичної частини програми табору. Вечором того ж дня відбулася прощальна ватра з офіційною і мистецькою частинами, під час якої учасники табору склали одумівську присягу.

В останній день табору відбувся обід з батьками учасників та гостями, на якому були видані нагороди за найкращий проєкт титулярної сторінки одноднівки „Таборові Вісті" (одержала Л. Смоляк з філії в Чікаґо) та найліпший допис про Симона Петлюра (одержала Олеся Коновал з філії в Чікаґо). Крім того, кожного року видаються нагороди учасникам табору за найвищі оцінки з практичних і теоретичних іспитів. Цього року таке відзначення з молодших гуртків одержав П. Гайовий з філії в Міннеаполіс, а з старших гуртів — Г. Кревсун з філії в Трентоні.

Програмою спільного обіду керував комендант табору В. Педенко, СВП, який в оригінальний спосіб представив батькам і гостям життя на таборі: кожний з членів команди представляв призначену йому (їй) частину програми табору. Це дало наявну можливість батькам і гостям не лиши бачити, але й чути тих, які керували табором. Це також зробило програму дуже цікавою. Після спільного обіду відбулася остання офіційна збірка з роздачою посвідок. Успішно закінчили перший рік табору та отримали посвідки Виховника — Кандидата ЮОДУМ-у чотирнадцять учасників. Шість учасників закінчили успішно другий рік табору та отримали посвідки Виховника ЮОДУМ-у.

Після видачі посвідок комендант табору В. Педенко дав традиційний останній наказ: „таборові хустки здійміть"! У відповідь, всі таборовики зняли свої сині хустки. Це один зі зворушуючих і цікавих моментів таборового життя. Потім був поданий наказ „розхід" і на тім офіційно закінчився 13-ий Табір Виховників Юного ОДУМ-у.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

Пресовий Фонд „Свободи"

На цьому місці друкуємо імена тих ВШ. Громадян, що надіслали свою добровільну доплату до передплати та свою пожертву на фонд „Свободи" та її видань: англомовного „Українського Тижневика" і дитячого журналу „Веселка", і потверджуємо з подякою висоту одержаної суми.

ЛИСТА Ч. 12.

С. Павлишин, Мейпл Гайтс	$20.00
М. Вілик, Монтреаль	10.00
Ф. Возний, Маямі Віч	10.00
В. Ленко, Монтреаль	10.00
П. Нішко, Пардівілл	10.00
М. Сташинська, Воррен	10.00
Н. Л. Хойнацкая, Овк Форест	10.00
Р. Новаківський, УНС Відд. 32	5.60
д-р А. Сидоряк, Вронсвік	5.40
М. Мельникович, Асторія	5.20
М. Вровчук, Тандер Бей	5.00
М. Вучак, Скенектеді	5.00
Н. Варій, Стретфорд	5.00
Р. Венґльовський, Маямі	5.00
В. Возний, Гемстед	5.00
Ю. Гвоздулич, Вінніпеґ	5.00
Н. Гіряк, Картерет	5.00
І. Грибовський, Трентон	5.00
Ю. Гриненко, Норвуд	5.00
П. Гуме - Гуменюк, Голивуд	5.00
Архєп. М. Гундяк, Кртерет	5.00
Л. Гуралечко, Нюарк	5.00
Л. М. Ґонзалеє, Ровсдейл	5.00
С. Йон, Валя Синвид	5.00
Х. Касюхнич, Ст. Кетринс	5.00
П. Клим, Чікґо	5.00
К. Коблян, Джерзі Сіті	5.00
В. Ковалишин, Дірборн	5.00
В. Ковблянська, Лівінґстон	5.00
І. Козловський, Юніондейл	5.00
М. Котеленець, Дергам	5.00
І. Кохановський, Рівер Вейл	5.00
Ю. Лесик, Чікаґо	5.00
М. Лосинський, Сан Сіті	5.00
Н. Медвідь, Лос Анджелес	5.00
Ю. МкКолл, Фт. Коллінс	5.00
П. Остапович, Торонто	5.00
В. Павлюк, Мерсер	5.00
І. Подик, Торонто	5.00
В. Пацула, Вайнсбурґ	5.00
Д. Пищ, Вирмінґтон	5.00
С. Рожак, Нотрдам	5.00
С. Романишин, Сомерсет	5.00
д-р О. і др В. Сацюк, Сан Герман	5.00
д-р И. Сим Ліпська, Вей Віллердж	5.00
І. Скробак, Олін	5.00
М. Слук, Рочестер	5.00
А. Соколев, Гемтремк	5.00
М. Стебельський, Чікаґо	5.00
С. Стефанов, Вест Орандж	5.00
А. Стрільбицький, Форт Вейн	5.00
Т. Федів, Шілінґтон	5.00
д-р М. Фішер-Слиш, Канкакі	5.00
А. Хаба, Редвотер	5.00
З. Хар, Вінніпеґ	5.00
Д. Хомань, Вінніпеґ	5.00
П. Ціціла, Стемфорд	5.00
О. Чорній, Балтимор	5.00
Н. Шаффер, Віллімтавн	5.00
Г. Шашло, Детройт	5.00
А. Шкуро, Рочестер	5.00
В. Яримович, Отава	5.00
о. В. Іващук, Вайон	4.00
Д. Гац, Ровм	3.00
В. Кляйнер, Форт Вейн	3.00
В. Михайлів, Честер	3.00
І. Островка, Юніон	3.00
П. Плевако, Париж	3.00
З. Таран, Механіксвілл	3.00
М. Техловець, Норвіч	3.00
І. Шарки, Лонґ Айленд Сіті	3.00
М. Бабій, Воррен	2.80
А. Гаргай, Ляшін	2.20
І. Гассак, Істон	2.20
А. Дяк, Елизабет	2.20
М. Ірас, Глен Спей	2.20
І. Макарук, Чікаґо	2.20
М. Осідач, Ню Йорк,	2.20
А. Сатурська, Клівленд	2.20
Е. Віленький, Тамарак	2.00
М. Вайдер, Стемфорд	2.00
А. Ґулька, Скрентон	2.00
Г. Добровольський, Омага	2.00
В. Доклія, Линден	2.00
Р. Домбчевський, Рочестер	2.00
С. Кіт, Монтреаль	2.00
д-р Д. Коваль, Чікаґо	2.00
Е. Колянковський, Монтреаль	2.00
М. Мелон, Тарентум	2.00
Н. Мухин, Сутленд	2.00
О. Олійник, Кергонксон	2.00
К. Підперигора, Детройт	2.00
І. Пілюк, Ковентрі	2.00
І. Постоловський, Дірборн	2.00
П. Бондаренко, Елизабет	1.00
Н. Ільків, Вашінґтон	1.00
Е. Калюжний, Вікенфілд	1.00
П. Ноґач, Чікаґо	1.00
В. Сторожик, Джамайка	1.00
І. Таратула, Міннеаполіс	1.00